

22. évközi vasárnap 2014.

Bevezetés

A keresztségben Isten gyermekei lettünk, és azt a hivatást kaptuk, hogy életünkkel hasonlónak váljunk emberségünk örök eszményképéhez, Jézus Krisztushoz. Példája nyomán oda kell adnunk önmagunkat élő, szent, Istennek tetsző áldozatul. Mindezt önkéntes önmegtagadással és napi keresztjeink készséges hordozásával. Gyöngeségünkben állhatatosságot csak Istentől remélhetünk, azért esdve kérjük az Urat, hogy könnyörülj rajtunk.

Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket!

Kirié litánia

Jézus Krisztus, Akiben eljött hozzánk a láthatatlan Isten: Uram irgalmazz!

Jézus Krisztus, Aki Véredben váltást és szabadulást hoztál: Krisztus, kegyelmezz!

Jézus Krisztus, Akiben mi is Istennek tetsző élő, szent, áldozattá válhatunk: Uram, irgalmazz!

Evangelium után

„Neki sokat kell szenvednie!” Hallottuk az imént felolvasott evangéliumi szakaszban.

Az Úr Jézus tanítványai nem tudják elfogadni ezt a tényt. Nekik más elképzelésük van a messiásról, mint Jézusnak. Ők elsősorban politikai hatalomváltásra gondolnak, amelynek ugyan része a vallásosság megreformálása, de számukra a győzelem a királyi hatalom átvételét jelentette. Ebbe az elképzelésbe nem

fért bele a szenvedés és a halál. A feltámadásra tett utalásokat pedig érthetően nem tudták értelmezni.

Amit Jézus mondott, az a tanítványoknak – és természetesen Péternek is – valami fatálisan rossz taktika előre vetítése volt, amelytől megakarták óvni szeretett mesterüket, a Heródesek örökébe képzelte jövendő zsidó királyt.

Ez a vágyuk süketté tette őket. A tanítványok, Jézus egyre növekvő népszerűsége láttán, mindezt képtelenek felfogni.

Az Úr Jézus eme kijelentése, nem egy elszólás. Az Úr Jézus tudatosan szoktatta ehhez a gondolathoz övéit. „Ettől fogva, elkezdte... mondani tanítványainak”, olvastuk az evangéliumban.

A szakaszt vizsgálva, megdöbbenés lenne, ennek a szakasznak, csak az Úr Jézus életében betöltött helyét vizsgálni. Nagyon fontos felfigyelni arra, hogy Máté evangélista feladatának tekintette olvasóinak a kereszt botrányára való felkészítését. Világossá teszi olvasói számára, hogy nem az események véletlen tragikus egybeesése vezetett Jézus kereszt halálához, hanem ez az Úr Jézus tudatosan vállalt sorsa, küldetésének teljesítése. Az Úr Jézus gonoszság elleni küzdelmének belső logikájából következik ez a sors. A gonoszság meggyengítése, a bűn kiengesztelése csak ezen a módon lehetséges. Ebben a kérdésben nem lehet megalkudni.

Az Úr Jézus szokatlanul kemény hangon utasítja vissza Péter apostolt. Ezt mondja a későbbi szentnek és vértanúnak: „Távozz tőlem, sátán!” Hogyan mondhat ilyes-

mit annak a Péternek, akit egyháza legfőbb pásztorául rendelt? Hogyan mondhatott ilyesmit annak a Péternek, akire a mennyország kulcsait bízta? Nem értjük ezt az ellentmondásos magatartást.

Válaszunk megfogalmazását megkönnyíti az a körülmény, hogy Jézus is szükségesnek látta megindokolni kemény, korholó szavait: Emberi módon és nem Isten tervei szerint gondolkozol.

Péter nem ismerte még a csak később leírt kinyilatkoztatott szavakat: „Amint egy ember által jött a halál a világba, úgy egy ember által jön az üdvösség is”. Hogy miért ilyen és miért nem más formában, az a Mennyei Atya titka marad. Mi hívő lélekkel elfogadjuk.

S ott van a mai evangéliumban hallott, s nehezen elfogadott jézusi kijelentés: „Ha valaki követni akar, tagadja meg magát, vegye föl keresztjét és kövessen”.

Valamikor a remeték, a középkor szentjei vezeklő övet hordtak, amely testüket kínozta. Durva darócöv volt ez, és sok szent még szögekkel „ékesítette”, és ezt a fájdalmat ajánlották föl Krisztusnak. Még én is, társaimmal együtt, a kezdet kezdetén, hetente háromszor korbácsoltam magam ezzel a korbáccsal.

Ma már idegen ilyesmi tölünk. Ma már nem kell – a múltban sem kellett – ilyen önsanyargatásokat végeznie senkinek sem azért, hogy Krisztusnak a mai evangéliumban hallott szavait teljesíthesse. Elég – sok esetben túlon túl is – azoknak a kereszteknek a felvétele, amit a mindennapi élet rak vállainkra. Elegendő, ha azokat a fájdalmakat viseljük

el, amikben, egy-egy betegségben van részünk.

Az Úr Jézus sohasem kért és kér rendkívüli dolgokat követőitől. Ma sem kér. Ma is csak a hitvalló keresztyén élettel járó kereszteknek a felvételét kéri. Ma a keresztyén becsület, a lelkiismeretesen teljesített kötelesség, a szépen elvégzett munka, a tisztességes tanulás keresztyének a felvételét kéri e szavakkal: „Ha valaki követni akar engem, tagadja meg magát, vegye föl keresztjét, és kövessen.”

Lelkiismeretesen teljesíteni a kötelességeket, szépen végezni a munkát, komolyan tanulni és tanítani, rendszeresen járni, a szentmisére, ezek azok a keresztek, amelyeket föl kell vennünk, és Krisztussal együtt kell hordanunk.

Van-e értékesebb önmegtágadás és kereszthordozás, mint amikor a szülő lemond a szórakozásról, hogy gyermekeivel foglalkozzék, idejét és energiáját odaajándékozza nekik?

Vegyük fel naponta a ránk bízottakkal, szereteteinkkel való szeretetteljes foglalkozás keresztjét. Vegyük fel a testileg-lelkileg leépülő szülőről, hitvesről történő szeretetteljes gondoskodás keresztjét.

És vegyük fel az embertestvérekkel való együttélésből adódó mindennapos keresztek is! Így, egymás türelemmel való elviselésével, teljesítjük Jézus Krisztus nagy parancsát, a szeretet parancsát. Így leszünk mi valamennyien kereszthordozó krisztuskövetők.

Ámen.

F. F.